

[Tinning]

imod, fordi det, man gør, er, at man nu vil sige: vi har én slags § 37-klienter, og så har vi en anden slags § 37-klienter, de går nemlig på varig-hjælp-sats. Hvad er meningen med den nye gruppe, om jeg tør spørge, andet end et forsøg på at sætte sit eget personlige præg på en besparelse, man for længst har accepteret og skrevet under på?

Så fik vi den sædvanlige med børnefamilierne og det radikale venstre. Som sædvanlig vil jeg godt fremhæve, at det, det radikale venstre skal vurderes på, er, hvad man går med til, og hvad man skriver under på, og det vil sige nedsættelsen af underholdshjælpen fra 90 pct. til 80 pct. af folkepensionens grundbeløb. Mon ikke det også rammer børnefamilier? Mange tusinde – vi kan diskutere hvor mange, men i hvert fald 25.000 og givetvis 40.000 og måske 50.000 – familier over på varig hjælp, er det ikke også noget, der rammer børnefamilier? Lad det så være varig-hjælp-sats under § 37 eller § 43. Og fritidshjemmene, for hvilke det ikke alene betyder en forenkling, men også, som hr. Dræbye så rigtigt fremhævede det, prisforhøjelser, nemlig på 40 pct., mon ikke det også rammer børnefamilier?

Så omkring fripladsgrænser. Jeg har også set, at socialministeren har muntret sig i en af dagens aviser omkring dette spørgsmål, og jeg forstod, at fru Yvonne Herløv Andersen lidt mod min forventning, må jeg indrømme, tog indlægget alvorligt. Det er dog den mest forrygende omgang, ja, jeg kaldte det studieprangeri under førstebehandlingen af dette forslag, og så må det vel være skriftligt studieprangeri, for det, socialministeren tillader sig at sige, og skrive minsandten, er: ja men nu skal I se, nu lægger jeg rammerne for det hele, nu siger jeg, at der skal spares så og så meget, der skal gøres sådan og sådan, og så er der i øvrigt nogle betingelser: hvis du vil slå dig selv i hovedet tre gange, hæver jeg en fripladsgrænse. Så kan man så sige: ja men jeg vil ikke slå mig selv i hovedet tre gange. Så siger socialministeren: så er det din skyld, fripladsgrænserne ikke bliver ændret. Det er dog en aldeles besynderlig logik, det er studieprangeri, og det er handel med menneskeskæbner, når man siger: det vil vi ikke gøre, hvis I ikke vil skære dér. Jeg forstår ikke, hvorfor man accepterer de betingelser, de præmisser. Hvorfor siger man ikke: ja men selvfølgelig må vi acceptere, at vi har en so-

cialminister, der tænker sådan, og som skriver sådan, men det behøver jo ikke at betyde, at vi andre skal gøre det.

Om ændringsforslagene skal jeg i øvrigt sige, at nr. 2, 3, 7, 9, 10, 12 og 15 stemmer vi for i lighed med det, socialistisk folkeparti gør, for de gør disse overgreb lidt mindre.

Så til slut lige et par bemærkninger om behandlingen af det her forslag i socialudvalget. Det var fru Yvonne Herløv Andersen, der lavede lidt om på den gammelkendte formulering med, at tid er penge, og fik det til, at det her var noget med tid og vilje. Når man ikke havde fået særlig gode svar på sine spørgsmål, var det ikke på grund af manglende vilje, men på grund af manglende tid.

Jeg vil godt sige, at når man her laver den største ændring i bistandsloven, siden den blev indført, kan jeg ikke se, det er for meget, hvis der er noget, som varer 2 uger, eller hvis der er noget, som i Københavns kommune koster 60.000 kr., som fru Agnete Laustsen var inde på. Det handler jo om, at man på landsplan sætter 25.000, 40.000 eller 50.000 familier på varig hjælp. Man må da undersøge tingene, for det, det handler om, er at få at vide, hvad det her betyder. Nu kan vi sidde og hygge os med socialministerens skøn, som siger: under den og den forudsætning, og hvis man regner sådan, bliver der overført 21.000 familier. Det er fuldstændig rigtigt, men forudsætningerne er rablende vanvittige. Dem kan vi ikke bruge til noget som helst. Det rigtige tal er ikke 21.000, men 40.000 eller 50.000.

Til sidst kan jeg ikke dy mig for i al stilfærdighed at citere socialudvalgets formand fra førstebehandlingen af dette lovforslag. Det er fortrykket af folketingets forhandlinger, 19. oktober 1982, sp. 841, hvor fru Yvonne Herløv Andersen siger:

»Reglerne om faste udgifters rimelighed skal strammes. Det er en af de ting, der bliver diskuteret meget rundt omkring på arbejdspladserne, når man taler om folk, der får hjælp fra det offentlige, og hvad de får hjælp til. Jeg vil tro, vi i udvalget kan få afklaret via oplysninger fra kommunerne om typiske udgifter, man får betalt, hvad det drejer sig om.«

Fik vi det?

(Kort bemærkning).